Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

3 Kasım 2014
Sayı: 197

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Ne bol keseden nutuklar ne de kanunlar

Patronların kâr düzeni işçi öldürmeye devam ediyor!

Ermenek'te 18 maden işçisi, indikleri madene dolan tonlarca suda boğularak can verdi. Madenciler, göçük altında, grizu patlamasında, kömür yangınında ve şimdi de su taşkınında can vermeye devam ediyor. Madenlerde bu gibi olayların olacağı ve bu konuda ne tür önlemlerin alınacağı, ne tür düzenlemelerin yapılacağı, madenin çevresinin doğal özellikleri biliniyor. Her şey biliniyor, kağıt üstünde var ama sadece kârın düşmemesi için uygulanmadığından madencilerin ölmesi isyan ettirici.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

İlk andan bilindiği halde günlerce gizlendiği gibi Ermenek'li maden işçileri, "bir avuç kömür için" can vermedi. Patronlarının kâra doymazlığı yüzünden iş cinayetinde öldüler.

"Soma yasası" olarak bilinen ve güya işçilerin yararına çıkarılan yasa, daha uygulanmadan işçileri vurmaya başladı. İşçi ücretlerini asgari ücretin iki katına çıkaran, yeraltında çalışma süresini günlük 6 saate indiren ve madencilere biraz daha erken emeklilik getiren haklar, Ocak ayında uygulanmaya başlamadan patronların elinde işçiye karşı adeta bir silaha dönüştü.

Ermenekli patron Biberoğlu da bunu yaptı. Diğerleri gibi az işçiyle çok iş yaparak, işçinin servisinden, yemek saatinden çalarak, cebinden çıkacak küçük bir fazlayı, şimdiden, güya işçi için çıkartılan yasayı kendi çıkarına bahane ederek, işçinin sırtından çıkarmaya başladı.

Şimdi sözde uzmanlar, "Soma yasasının" patronları zor durumda bıraktığını söyleyerek, madencilere verilen hakların daha kullanılmadan geri alınmasını gündeme getiriyorlar. Söylenenler doğru değil. Madencilik sektörü, Türkiye'nin en kârlı sektörlerinden. Bankacılıkta kâr oranı %28, madencilikte %19 civarında. Üstelik, çıkarılan kömürün neredeyse tamamı devlet tarafından satın alınıyor. Çok daha düşük kârla çalışan sektörler var. Esas sorun, patronların işçi ücretleri ve iş güvenliği harcamaları için kârlarından %1 bile kısıntıyı kabul etmemeleri.

Sırtından zengin oldukları işçilerine, ceplerini doldurdukları madene, zenginliğini talan ettikleri bölgeye hiçbir şey vermeyen patronlar, sadece kârı en yüksek tutmaya bakıyor. Onları bundan alıkoyan, gerekenleri yapmaya zorlayan hiçbir denetim, zorlayıcı güç yok. Tam aksine, ellerindeki maddi güçle, siyasileri, bürokratları, hakim ve savcıları, gerektiğinde sendikacıları, gazetecileri çıkarları doğrultusunda yönlendiriyor.

Madenin küçüklüğünden, Biberoğlu'nun kötü patron oluşundan, taşeron sisteminden, eğitimsiz çalışanlardan bahsediliyor. Soma patronunun ne kadar "iyi" olduğu bol bol anlatılmıştı. Gerçekte patronlar, daha çok kâr gördükleri yerde daha gözü dönmüş hâle geliyor. Esas sorun, işçinin hayatını hiçe sayarak kâr peşinde koşmalarına izin veren bu düzendir.

Bu düzende işçinin sadece hayatı değil, iş yerinin, işçiye verilen hakların, sözlerin, hatta iş aletlerinin bile bir güvenilirliği yok. Her zaman patronun kârı her şeyden önce gelir. Çünkü işçilerin ne üretimleri ne de kendi hayatlarıyla ilgili bir denetleme, düzenleme ve karar alma yetkileri var. Öyle ki Somalı maden işçilerinin, Ermenekli madencilere acılarını paylaşmak için gitmeleri bile engellendi.

Erdoğan ve hükumet, devletin hesap soracağını söyledi. Palavra! İş cinayetlerine son vermek istiyorsak, emekçiler can güvenlikleri için kendi öz örgütleriyle iş yerlerini denetlemeli. (30.10.2014)

Emekçinin Gündemi

Bir ileri bir geri

Kobani protestolarından sonra hükumet, “özgürlük-güvenlik” dengesini gözeten yeni yasalar çıkarma kararı aldı.

Özet olarak; polisin arama yapma, gözaltına alma, mallara el koyma, dinleme ve takip etme, gaz kullanma ve ateş etme, sosyal medyayı kısıtlama yetkisi genişletiliyor. Vatandaşın ise savunma için mahkeme belgelerine ulaşması kısıtlanıyor, kamu görevlisine direnmenin cezası ağırlaştırılıyor, gösteride yüz kapatma suç sayılıyor.

Hükumetin dengesinde bir sorun var gibi!

Bu düzenlemeler, daha 7 ay önce 21 şubatta çıkarılan yasanın geri alınması demek. O zaman hükumete karşı 17 Aralık soruşturmaları vardı. Şimdi yok!

İtirazlar yükselince bazı değişikliklerin “terör” eylemlerine bazılarının ise “paralele yapıya” karşı çıkarıldığı söylendi. Bu gerekçeler doğru olabilir ama yapılan doğru değil. Çözüm süreci, “terör” denen sorunun, diyalog ve Kürt kitlelerin taleplerinin karşılanması yani daha fazla özgürlük ve demokrasi ile çözüleceği söyleniyor, tersi değil. “Paralel yapı” ise üyeleri, ilişkileri AKP çevrelerince çok iyi biliniyor. Tüm toplumu kısıtlayacak yasalara ne gerek var?

Aslında yasalar, bu gerekçeleri aşan amaçlar için çıkarılıyor. Esas amaç hakkını arayacak emekçilere, mahalleliye, gençlere gözdağı vermek. Somalı emekçiler için timsah gözyaşı dökenler, şimdi onları, kendi evlerinde biber gazıyla, copla ezilmeleri için emir veriyor. Bir protestoya, basın açıklamasına ya da yürüyüşe gittiğinde medyada görünüp işini kaybetmemek ya da polisin baskısına maruz kalmamak için yüzünü kapatan herkes “devlete karşı” suç işlemiş sayılıp en ağır cezayı alacak.

Hakkını kullanmak ile suç işlemek arasında hiçbir fark kalmadı.

Sözde hükumeti eleştiren MHP'nin, özgürlüklerle ilgili yasalara binbir gerekçeyle karşı çıkıp baskı yasalarını destekleyecek bahaneler bulması, nasıl bir düzen istediklerini gösteriyor.

Şimdi eleştirenler, iktidara geldiklerinde kitlelerin mücadelesi olmadan bu yasaları değiştirmiyor, aksine haklarını arayan emekçilere karşı hiç çekinmeden kullanıyorlar. (31.10.2014)

Çapa sağlık yerine ölüm saçıyor

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi’nde çalışan ve burada ölen Zafer Açıkgözoğlu, çalışma arkadaşları tarafından anıldı. İşçiler, Zafer’in ardından hala giderilmeyen sorunlarını dile getirdi.

Zafer Açıkgözoğlu yaklaşık bir yıl önce Çapa Tıp Fakültesi’nde temizlik işçisi olarak taşeron firmada işe başladı. Çöpleri topladığı sırada eline batan bir iğne sonucu Hepatit B virüsü kaptı. Kimse tarafından umursanmadı. Bu şekilde çalışmaya devam ettirilen Zafer, taşan acil servis lağımını temizlemek üzere iki arkadaşı ile birlikte bodruma indirildi. Üstelik kendi işi olmadığı halde belediyenin yapması gerektiği ve özel korunma gerektiren bu iş, amiri tarafından zorla yaptırıldı. Üç işçi de burada mikrop kaptı. Diğer iki işçi hastalığı ilaç tedavisi ile atlatırken 26 yaşındaki Zafer, Hepatit B ve elindeki yaradan dolayı bu kadar şanslı değildi. Karaciğer yetmezliği teşhisi konan ve aynı hastanede karaciğer nakli yapılan Zafer, yaklaşık 70 gün önce öldü. Onu zorla lağımda çalıştıran amir ise kayıplarda.

Taşeron işçileri hastanede işe başlayan işçilerin, hatta doktorların dahi yeterli iş güvenliği eğitimlerini almadığını, yaşanabilecek tıbbi olaylara karşı aşılarının yapılmadığını söylüyor. Hatta hastanenin, kendi işçilerini bile muayene etmeden işe başlattığını, kan testi için bile farklı hastanelere gönderdiğini söylüyorlar. Bu açık cinayetten sonra bile bir yenilenme yok. Hastane yönetimi, sorumluluk almak bir yana ölümünden Zafer’i suçlayıp “madde bağımlısıydı”, “psikolojisi bozuktu” gibi karalama yaptı.

Çapa’da yaşanan bu olay ne ilk ne de son. Taşeron can almaya, emekçiyi iliğine kadar sömürmeye devam ediyor. Her gün onlarca işçi, iş cinayetlerine kurban ediliyor. Torunlar’da ölen işçiler, Soma’daki madenciler hep aynı başıbozukluğun kurbanı. Maktul hep işçi, katil bulunamıyor. Katil ne sorumsuz amir ne de tek bir kişi. Asıl katil bu kokuşmuş düzenin ta kendisi. Taşeron bu düzenin acımasız yöntemlerinden sadece biri. Taşeronu kaldırmak bu olayları bitirmek için tek başına yeterli değil. Kapitalist ekonomik düzen bir an önce paramparça edilip tarihin en derin çöplüğüne atılmalı. Bunu yapmak ise ne bir kurtarıcıya, ne de tek başına bir kesime düşmez. Bunu başarabilecek tek güç işçilerin elinde. (28.10.2014)

Madalyonun iki yüzü: Nobel Barış Ödülü

Bu yıl Nobel Barış Ödülü, Hintli Kailash Satyarthi ile Malala Yusufzay adlı Pakistanlı 17 yaşındaki kız çocuğuna verildi. Ödülü alan bu iki kişinin ortak yönleri, çocuk hakları ve eğitim konusunda çalışmalarıyla tanınmış olmaları. Özellikle radikal İslamcı grupların yükselişte olduğu bir dönemde Malala'nın mücadelesi önemli fakat bir de diğer yüzü var.

Adına ödül verilen Alfred Nobel, 1833 doğumlu bir kimyager. Alfred Nobel'i meşhur eden şey ise dinamiti icat etmiş olması! Dinamit, ilk olarak madenlerde ve hemen ardından silah olarak kullanıldı. Alfred Nobel de işlerini büyüterek, bugün de hala ayakta olan "Bofors" silah şirketini satın almış. Ölümünden sonra da vasiyeti gereğince Nobel'in kurduğu dernek tarafından, "insanlığa hizmet edenlere" çeşitli ödüller verilmeye başlanmış. Bunlardan biri de, işte bu Barış Ödülü.

Barış Ödülü'nü daha iyi anlamak için, ödülü alanlara göz atmak yeterli. Vietnam Savaşı sırasında Amerika dış işleri bakanı olan Henry Kissinger, Ortadoğu ülkelerinde yüzlerce sivilin ölümüne sebep olan, insansız hava araçları saldırılarını başlatan ABD Başkanı Barack Obama da bu ödülü alanlar arasında! Üstelik, 2012 yılında ödül, Avrupa Birliğine verildi. "İnsanlığa hizmet" ödülü alan Avrupa Birliği, ihracatının %34'ünü silah satışıyla yaparak, ABD ve Çin'den daha önde gelmişti! Burjuvazi, insan aklı ile dalga geçiyor!

Gelelim Malala'nın hikayesine. Pakistan'da Taliban, kontrol altına aldığı bölgede kız çocuklarının okula gitmesini yasakladı. BBC'den bir muhabir, bölgedeki zor durumu yazması için öğretmenlere teklif götürdüğünde, bütün öğretmenler teklifi reddetmişti ve bunu Malala üstlenmişti. Takma isim kullanarak yazdığı yazılar bir anda bütün dünyanın ilgisini çekti. Sonradan kimliği ortaya çıktı. 2012 yılında, okul servisindeyken, servisi durduran Taliban militanları kafasına 2 el ateş etti.14 yaşında olan Malala, ağır yaralandı fakat ölmedi. Taliban; "çocuk bile olsa, İslam'a karşı propaganda yapanlar öldürülebilir" açıklamasını yaptı. Malala, bir anda bütün dünya tarafından tanındı. Ardından İngiltere'ye götürüldü ve tedavisi orada devam etti.

Bu andan itibaren burjuva siyasetçiler, bu direnişçiyi sahiplenmeye çalıştı. Obama, Beyaz Saray'da Malala'yı ağırladı! İnsansız hava araçları ile Pakistan'da -belki de Malala'nın akrabalarının bile aralarında olduğu- yüzlerce sivilin ölümünden sorumlu olan, barış ödüllü Obama, Malala'yı cesaretinden dolayı kutladı!

Batılı politikacılar, kendi yarattıkları radikalizme karşı mücadele için bir kız çocuğunun hikayesini bile sahiplenip, "Biz olmasak radikaller sizi öldürür!" diyorlar. Pakistan'ın başına Taliban belasını da ABD'nin sardığını unutmamamız gerek. Zaten burjuvazi, Vietnam'a, Irak'a ve bütün Ortadoğu'ya saldırırken de barış getirmekten başka bir bahane sunmadı! IŞID, Taliban ve benzeri radikal örgütlerle mücadelede tek kalıcı çözüm, bunları örgütleyen burjuvaziyi yıkmak olacak.

Eğitim isteyen çocukların aradığı dünya, kapitalist ekonomi ile değil, sosyalist ekonomi ile kurulacak. (29.10.2014)

Sendikal örgütlülük azaldı

Çalışma bakanlığının, sendikaların durumunu gösteren verileri, işçilerin yaşadıkları sorunların üst seviyelerde olmasının bir nedenini de ifade ediyor. Çünkü sendikalı iş yeri demek, kayıtlı ve iş kanunlarının en alt düzeyde de olsa uygulandığı ya da uygulanmadığında işçinin sınırlı da olsa hakkını arayabileceği bir örgütlülüğün olması demek.

Elbette rakamlar, kağıt üstünde ve gerçeği yansıtmıyor. Örneğin 2003 yılında kayıtlı 4 milyonu aşkın çalışandan 2 milyondan fazlası sendikalı göründüğü için sendikalaşma oranı %57 civarında. Bu rakam, bu gün 12 milyonu aşkın çalışandan sadece 1 milyondan biraz fazlası sendikalı olduğu için %9'un biraz üzerine geriledi. Düşüş müthiş! 2012 yılında değiştirilen, sendikalar yasası, hedeflenen amaca ulaştı!

24 ülkenin üye olduğu OECD örgütünde Türkiye, sendikalaşma açısından son sırada. OECD, hem sendikalı hem de toplu sözleşmeden yararlanan işçileri hesaplıyor: Türkiye'de bu haklara sahip işçilerin oranı %4.5.

Sendikalaşmanın en düşük olduğu iş kolu; %2.5 ile en çok işçinin öldüğü inşaat. İşçi ölümlerinde geride kalmayan tersanelerde sendikalaşma oranı %7.

Bu yasanın getirdiği hak kayıplarından ikisi Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi. Belediye şoförleri, vapur çalışanları, banka çalışanları grevde artık iş bırakabilecek. Elbette önce sendikalaşmaları gerek.

Sözde yasa, sendikal çalışmaya güvence getiriyor; sendikal gerekçeyle işten çıkarılanlara ek olarak 12 aylık brüt ücret tutarında tazminat ödenmesi gerekiyordu. Ancak bu madde, 30'dan az işçi çalıştıran iş yerlerinde geçerli değildi. Anayasa mahkemesi bu kısıtlamayı da iptal etti.

Bu haklar da diğerleri gibi çoğu zaman kağıt üstünde kalıyor. Çünkü işçilerin ne örgütlenmek ne de haklarını almak için yeterli vakitleri ve olanakları var. Patronlar, yasalar yoluyla açıktan açığa sınıf mücadelesi sürdürüyor. Onlara verilecek en iyi cevap yine sınıf mücadelesidir. (30.10.2014)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Zorba iş başında

Bir bölüm hariç taşınma tamamlandı. Çocukları okula gidenler, yarıyıl tatilini bekliyor. Makine dairesi bölümü tamamen kapatıldı, 35 işçi işten çıkarıldı, 16 işçi çalışmaya devam ediyor.

Yeni fabrikaya geçenler, tam bir şaşkınlık içinde. Fabrika düzensizlik içinde. Kurulan bölümlerin, tesislerin hepsi sorunlu. Eksiklerin giderilmesi, iş güvenliğinin sağlanması için iletilen taleplerle hiç kimse ilgilenmiyor. İşçiler, her an hastalanma ya da iş kazası geçirme riskiyle karşı karşıya çalışıyor. İGS kurulundan veya sendikadan hiç kimse işçilerin yanına uğramadı. Zaten kaza olsa, hep işçiler suçlu çıkıyor.

Evini taşıyamayan işçilerin bazısının 6 saati yolda geçiyor. Üstelik bu işçilerin bir kısmı, günde 12 saat çalışıyor. Bu koşullardaki iş yerinde yapılan ankette; "şirkete ne verebilirsiniz" diye soruyorlar. İşçi daha ne verebilir? Bu durumdaki işçilerin çıkışını, şubat ayına ertelediler. Çıkmak isteyenlere tazminatları verilmiyor, bazısının da çıkışı verilmeyecek. Yani tam bir zorbalık var.

Yeni fabrika dendiğinden, modern bir çalışma ortamı bekliyorduk. Oysa patron, sadece yeni bina yapmış, içindeki makinelerin çoğunluğu eski. Makinelerin eskiliğinden daha tehlikelisi, patronun kafasının eski olması. Nitekim, Japonya'dan alındığı söylenen makinelerin, ucuza gelmesi için iş güvenliği tertibatlarının sökülerek satın alındığını öğrendik.

Patron, işçinin sırtından yeni bir fabrika yaptı ama parasını fabrikaya, üretim için gerekenlere değil, yaptırdığı lüks inşaata yatırıyor. İnşaattan vurgun yapmak için sadece ücretten değil, iş güvenliğinden de kısıyor.

İşçiler bunu görüyor. Yaklaşan sözleşme hiç olmazsa ücretin biraz yükselmesini sağlamak için işçiler, herkese 300 lira zam istediklerini söylüyorlar. Giderek yayılan bir istek bu. Ancak sendikadan bir haber yok.

Bu sözleşme dönemi çetin geçeceğe benziyor. İşçiler kendilerine yapılanların kötülüğünün farkında ve ona göre kararlı tutum gösterebilir. Bunun için tek eksiğimiz, kendi aramızdaki örgütlülük. (Bir işçi)

İşçiyi düşünen şef!

Patronlar haftada iki kez toplantı yapıyor. Sabahtan akşama kadar oturuyorlar, neyi tartışıyorlar, bilmiyoruz. Ama tahmin etmek mümkün; daha çok kâr, daha fazla büyümek, az işçiyle çok iş yapmak.

Her işçiden günde 2 saat çalıyorlar. Ücrete eklenmesi gereken Asgari Geçim İndirimi, işçiye ödenmiyor. Ücretler, asgari ücretten gösteriliyor; SGK'dan ve vergiden çalınıyor.

Arkadaşlara, sendikalı iş yerlerinde bunların, hiç olmazsa bu kadar olamayacağını, sosyal haklarımızın daha fazla olacağını anlattığımızda, şef, "getir sendikayı, biz de sendikalı olalım" dedi. Önce işçinin sendikaya gitmesi gerektiğini söylediğimde, herkes duyulup işten atılma korkusuyla geri adım attı.

Patronlar güya işçi alıyor. Gazete verdikleri ilanda yine "alt tabakaya hitap edecek şef, ahçı aranıyor" yazılmış. İlanı gören şefimizi, işten atılma korkusu sardı. Kendi korkusunu gizlemek için "gelen şef, sizi rahatsız eder" diyor. Sanki kendisi rahatsız etmiyormuş gibi. Dişini batırabildiği arkadaşları eziyor, hakaret ediyor.

Tüm bunların çaresi ne şef değiştirmek ne de patron değiştirmek. Hepsine birden karşı koymak ve taleplerimiz karşılanıncaya kadar "al sen yap" demekten geçiyor. (Bir işçi)

Banka

Ücret, emek, ve kâr düzeni

Bankanın çağrı merkezinde, herkesin aylık minimum 5 bin lira satış hedefi var. Verilen hedefi tamamladığımızda işçi olarak bankaya, yaptığımız tüm masrafların (ücret, servis, SGK) üzerinde bir para kazandırmış oluyoruz. Üstelik, kazandırdığımız miktarı her ay arttırmamız isteniyor. Aksi takdirde 3 ayda bir hesaplanan primlerden düşük pay vermekle daima üstü kapalı bir şekilde tehdit edilip tüm çalışanlara baskı uyguluyorlar.

Hedeflerin üzerinde performans sergileyen arkadaşların bazı konuşmalarını bahane edip, kalite puanları sıfır olarak değerlendiriliyor ve ortalama 2 maaş primden 500 lira düşük ücret almalarını ya da hiç prim alamamalarını sağlıyorlar.

İş başından paydos vaktine kadar, takım liderleri (ustabaşı) tarafından üzerimizde oluşturulan baskı kesinlikle azalmıyor. Hatta mesai bitiminden (17:30) sonra çalışan arkadaşlara, telefonlarına atılan mesajlar ile sürekli satış baskısı uygulanıyor.

Dışarıdan bakıldığında bankada çalışanların iyi giyinimli yüksek maaş ile çalışan insanlar olduğu düşünülür ama gerçek öyle değil. Patronların düzeninde hiçbir şeyin emekçilerin çıkarına olmadığını ve bunu değiştirmenin yolunun örgütlü bir şekilde mücadele etmekten geçtiğini bıkmadan dile getirmemiz gerekiyor.

İster taşeron bir firmada çalışalım ister dünyaca ünlü bir bankada, düzen patronların düzeni olduğu için işçi sınıfı olarak asla emeğimizin karşılığını alamayacağız. Hakkımızı alabilmek için patron ya da onun ayak takımından ricada bulunmak değil, örgütlenip taleplerimizi dile getirmemiz gerekir. (Bir işçi)

<u>İletişim</u>

İşkaya işçileri emeğinin peşinde!

Uzun yıllardır aldığı destekle İstanbul, Muğla, Diyarbakır ve diğer Güneydoğu kentlerinde Telekom ve elektrik dağıtım ihaleleri kazanan İşkaya firması, geçtiğimiz yaz aylarında yapılan İstanbul 2. Bölge Telekom ihalesini kaybetti. Daha doğrusu 2005 yılından beri elinde olan ihaleyi, Telekom'un sunduğu, öncesine göre daha düşük kârlı olduğundan, ihaleyi kazanmak için çabalamadı.

İhaleyi daha önceden İşkaya ile ortak işler yürüten Akçadağ isimli firma kazandı ve çalışma standartlarını İşkaya zamanından dahi geriye götürdü. Bir kısım işçi bu şartlarda işe devam etmezken, birçoğu çalışmayı sürdürüyor.

İşin devir teslimi 2 Ağustos'ta yapıldı. İşkaya'da uzun yıllardır çalışan işçilere, firma tarafından, alacaklarını ay sonuna kadar ödeneceği sözü verilerek "alacağım yoktur" belgesi imzalatıldı. Bu belgeye göre işçilerin alacağı olan, kıdem tazminatı, yemek ücretleri, mesai ücretleri, yıllık izin ücretleri ve Ağustos ayına ait 2 günlük yevmiyeleri peşinen ödenmişti.

Yıllardır şişirilen "İşkaya'da kimsenin parası kalmaz" hikayelerine güvenen işçilerin tümü belgeyi imzaladı. Şirket şefleri, tüm ödemelerin en geç 30 Ağustos'a kadar yapılacağını söyleyerek çekip gittiler. Fakat 15 Eylül'e kadar, tek kuruş ödeme yapılmadı. Bu tarihten sonra da 50-150 TL gibi mesai ve yemek ücretleri birer hafta ara ile yatırıldı. Verilen sözün üzerinden haftalar geçtikten sonra kıdem tazminatı alacak olanların hesabına ikişer bin lira yatırıldı. Kalan ödemelerin ise yapılacağı söylenerek oyalamaya devam edildi ve ediliyor.

Uzun zamandır sabır eden, uzlaşma yoluna giden işçiler sonunda kararını eylemden yana kullandı. Daha fazla haklarının yenmesine dayanamayan yaklaşık yüz kadar işçi, Gayrettepe Türk Telekom Müdürlüğü önünde eylem yaptı. Toplamda yaklaşık 500 bin TL olan alacaklarının bir hafta içinde ödenmesini talep eden işçiler, bu süre sonunda ödemeler yapılmazsa iş bırakacaklarını söylediler.

2007 yılında Telekom işçilerinin taşeronlaşmaya karşı grevinde grev kırıcılığı yapan, 2012 yılında ise 3,5 yıldır zam yapmadığı işçilerin grevi üzerine, grev kırıcılarını kullanmaktan çekinmeyen, işçi düşmanı İşkaya, görünen o ki grevlerden ders almamış. Fakat yıllardır bu firmada hakkını arayan işçiler artık daha deneyimli ve kararlılar. (21.10.14)

Kobani vahşeti, neden?

44 günden beri Kobani kenti IŞİD (Irak Şam İslam Devleti) askeri güçlerinin yoğun saldırıları altında büyük bir insanlık dramı yaşıyor. Bu saldırının birçok yönü var ama en belirleyici yönü, başta ABD emperyalizmi olmak üzere büyük güçlerin Ortadoğu'daki petrol ve gaz zenginliklerini, şimdiye kadar yaptıkları gibi yağmalamaya devam etme istekleridir.

Suriye'de Esad rejimi ülkede yayılan isyan nedeniyle Suriye devletinin askeri ve polis güçlerini, Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı bölgelerden çektiği için bir boşluk oluştu ve bu boşluğu ise temel olarak PYD güçleri doldurdu. Yanlış anlaşılmasın PYD hiç de işçi sınıfının çıkarlarını savunan, sömürü düzeni olan kapitalist düzeni yıkıp sömürünün yok edildiği bir emekçi iktidarını inşa etmeyi hedeflemiyordu. PYD bilinen klasik burjuva demokrasisini uygulamaya başladı: Kürt yönetiminde de olsa denetimi altındaki bölgede Kürt, Arap, Yezidi, Türkmen, Hıristiyan, kısacası bütün vatandaşlara özgür ifade ve burjuva demokratik kuralları, belirli ölçülerde de olsa, uygulamaya başladı. Bu uygulamalar sadece Kürtler arasında değil, bütün bölge halkı arasında yavaş yavaş duyuldu. İşte Kobani ve Rojava'nın idam fermanın temel nedeni budur.

Rojava'da uygulanan demokrasinin, burjuva demokrasisi bile olsa, bütün Ortadoğu'da, yani Türkiye, İran, Irak ve diğer bölge ülkelerinde uygulanmaya başladığını bir düşünün! Böyle bir ortamda, bölgedeki burjuvaların ilk yapacağı temel siyaset ne olacaktır? Kendi ülke sınırları içerisinde bulunan muazzam petrol ve gaz zenginliklerine sahip çıkmak olmayacak mı? Tabii ki bölgedeki burjuvalar böyle bir fırsat bulduklarında ne ABD ne de diğer emperyalist güçlerin talanlarını kabul etmeyecekler ve zenginliklerden aslan payını kendileri almak isteyecek.

Böyle olacağını, başta ABD olmak üzere emperyalist güçler bilmiyor mu? Evet, bunu çok iyi biliyorlar ve bunu bildikleri için de sadece Kobani'de değil bütün Suriye, Irak, Libya gibi ülkelerde son yıllarda insalık bir facia yaşıyor. Bu ülkelerde emperyalist ülke burjuvalarının petrol talanının devam edebilmesi için İran-Irak savaşı ve ardından ABD'nin Saddam Hüseyin'e karşı , "kitlesel imha silahı" yalanını bahane ederek yapılan savaş ve ardından da bölgede yaratılan kargaşa ortamından dolayı yüzbinlerce insan katledildi. Milyonlarca insan, en feci şartlarda evlerini, barklarını terk etmek zorunda kaldı ve terk edemeyenler de her gün yokluklar içerisinde hayal edilmesi bile güç insanlık vahşeti yaşıyor.

IŞİD gibi cani çeteler, emperyalist güçlerin Ortadoğu'da yarattığı bu kargaşa ortamında oluştu. IŞİD ve onun gibi çetelerin uyguladığı katliamlar, Ortaçağ vahşetleri, emperyalist burjuvaziyi o kadar çok rahatsız etmiyor. Çünkü onlar lüks hayatlarını, milyarlarına milyar katmayı sürdürüyor. IŞİD gibi çeteler, emperyalistlerin çıkarlarına dokunmaya başladığında emperyalist güçler bir sürü bahaneler bulup hemen devreye giriyor.

İşte Kobani'de yaşananlar maalesef aynen bunlar. Bütün dünyayı dinleyen, uyduları ile metre kareleri bile izleyen ABD, IŞİD'ın Kobani'ye saldırmadan önce yapılan hazırlıklardan haberi yok muydu? IŞİD silahlı güçlerini, Kobani üzerine sürmeye başladığında, ABD'nin bundan haberi olmadı mı? Tabii ki bütün bunlardan haberi vardı! Eğer IŞİD'in yaptığı canice saldırı emperyalistlerin temel çıkarlarına darbe vuracak olsaydı, o zaman anında o askeri güçler imha edilirdi. Ama ABD ve diğer emperyalist güçler "bir taşla iki kuş vurmuş" oluyor. Yani IŞİD'e belirli sınırlar içerisinde göz yumarak onların denetimi altına çıkabilecek bir oluşumun, PYD veya herhangi bir başka oluşumun yayılmasını engelleşmiş oluyorlar ve de üstelik, IŞİD'ın de ipliğini pazara çıkarmış oluyorlar! Ama bütün bunların bedeli, milyonlarca masum insana ödetiliyor. Doğru, ama yarım yüzyıldan da kısa bir zaman içerisinde insanlığa iki dünya savaşı yaşatmış emperyalistlerin böyle bir şey umurunda mı?

Kobani konusunda AKP hükumetinin uyguladığı siyasetin de ne kadar canice olduğunu belirtmeden geçemeyiz. AKP de Türk burjuvazisinin çıkarlarını temel aldığı için IŞİD'e gerçekten karşı çıkmadığı gibi dolaylı yönden katkıda bulunduğu da görülüyor.

Evet bütün emekçiler, kökenleri Türk, Kürt, Arap, Acem, ne olursa olsun, Kobani halkını desteklemeli ve gerçek çözümün emekçi temellerinde birleşerek bu canavar kapitalist düzene son vermekte olduğunun bilincine vararak böl ve yönet düzenine son vermeliyiz. (28.10.2014)

Brezilya

Brezilya Cumhurbaşkanlığı seçimleri

Brezilya Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turuna, yeniden aday olan İşçi Partisi (PT) adayı Dilma Roussef dışında iki önemli aday daha katıldı. Bunlardan biri eski PT üyesi, Marina Silva idi.

İkinci turda Roussef, 143 milyon seçmenin oylarının yüzde 51.64'ünü alarak yeniden başkan seçilmeyi başardı.

Seçimden önce Lula'nın eski çevre bakanı olan Silva, sağcı aday Neves'i desteklediğini resmen açıkladı ve "ne kendim ne de yakınlarım için koltuk istemiyorum; sadece Brezilya'nın değişikliğe ihtiyacı var" dedi. Aslında, Silva'nın şimdi üye olduğu Sosyalist Parti, bu tavrı daha önce 8 Ekim'de almıştı.

Neves, kendisine destek veren herkese teşekkür edip resmi bir konuşmada, çevre sorunlarıyla ilgili; kararlar alacağını, eğitime öncelik tanıyacağını, yerli Kızılderililere yardım yapacağını ve de seçimle gelen bütün önemli görevler için bir kişinin sadece bir defa seçilme hakkını uygulayan bir yasa çıkaracağı sözünü verdi. Neves'in, Silva ve diğer sağ adayın vaatler sadece laftan ibaret. Sağcı partilerin ne çevre sorunları ne de Kızılderililerin sorunları hiç de umurlarında değil. Devletin mali imkanlarına gelince; sağcı bakanlar, bankacılara, sanayicilere, büyük çiftlik sahiplerine aktaracak ve eğitim, sağlık için geriye para kalmayacak. Tıpkı şimdiki sol bakanların yaptığı gibi.

Roussef ise seçim kampanyasını ağırlıklı olarak, çocukların ve yoksulların lehine olduğunu iddia ettiği sosyal bilançosuna ayırdı. Ama yoksullara bir şey verdiği her defa, on ve hatta yirmi katını zenginlere verdi. İşte bu nedenle ikinci turun fazla bir önemi yok.

Lula'nın başkanlık dönemi, 2005 yılındaki "mensalao" diye bilinen ve sol hükumeti, onlarca sağcı milletvekiline destek karşılığında haraç olarak verilen dolarlar nedeniyle çalkalandı. Bu yolsuzluk, Lula'ya dokunmadı, ama partisi olan PT'yi iyice sarstı. Öyle ki bazı parti ileri gelenleri hala daha cezaevinde yatıyor. Ardından bu yolsuzluk yöntemi yerine başka bir yöntem geliştirildi. Petrobras diye bilinen petrol KİT'i yeni yolsuzluk yönetiminin temeli. Son zamanlarda ortaya çıkan bu yolsuzluğa göre 3 vali, 12 senatör ve hükumet partisine bağlı 49 milletvekili yolsuzluklara bulaştı.

Petrobras, Brezilya'nın en büyük şirketi ve hatta dünyadaki en büyük şirketler sıralamasında onuncu. doğrudan 70 bin, taşeron şeklinde ise 400 bin kişi çalıştırıyor. 2012 yılı resmi kârı 7 milyar avro. Bu KİT'in özelleştirme planı dünyadaki bütün büyük spekülatörlerin salyalarını akıtmaya başladı bile. Petrobras, farklı şirketlerle sözleşmeler yaptığında PT'nin gizli kasalarına para aktarma şartını koyuyordu.

Örneğin Petrobras, Texas'ta 1.2 milyar dolara Pasadena'dan bir rafineri satın aldı. Ama Pasadena, bu rafineriye sadece 42 milyon dolara satın almıştı. Bu işte maliye 800 milyon dolardan fazla kaybetti. Ama Pasadena, onlarca milyon doları PT'nin gizli kaslarına ve yarım milyon doları da, Petrobras'ın Genel Müdürünün cebine aktardı. Başka bir sürü sözleşmede de Petrobras rafinelerini zarara satıyordu veya Brezilya sahili açıklarında keşfedilen petrol kuyularını büyük tröstlere yok pahasına devrediyordu. Bütün bu işlemlerin sonucu büyük miktarlardaki paralar da PT'nin gizli kasalarına akıyordu. Tüm bu yolsuzlukları, yolsuzluklarla suçlanan Petrobras Genel Müdürü açıkladı!

Bütün bu yolsuzluklar, şimdiki Başkan D. Roussef'e de sıçradı. Çünkü kendisi, 2010 yılında başkan seçilmeden önce Lula'nın Maden ve Enerji Bakanı idi ve bu vasfından dolayı da Petrobras onun sorumluluğu altındaydı ve de yönetim kurulu toplantılarına katılıyordu. Bu durumda Roussef güzel bir hedef.

Yolsuzluk PT'nin tekelinde değil. Neves'in partisi PSDP de en az üç büyük yolsuzlukla gündemde. Hatta bunların bazıları, 20 yıl öncesine kadar gidiyor. Örneğin; Cardoso döneminde Neves'in partisi PSDP Başkanın ikinci defa yeniden seçilmesini sağlayacak yasa değişikliği yapabilmesi için bazı milletvekillerini para karşılığında satın aldı.

Yolsuzluk konusunda PT ve PSDP'nin konumları hiç de farklı değil. Ama tüm bunlara rağmen ikisi de çok temiz olduğunu iddia ediyor ve karşı tarafın yolsuzluklara bulaştığını savunuyor! LO (17.10.2014)

Hong Kong

Şemsiye var ama devrim yok

Medyanın "şemsiye devrimi" diye adlandırdığı hareket, Hong Kong merkezini 15 günden fazladır yoğun faaliyetlerle felç ettikten sonra bir kavşağa geldi. Hareketin temel gücünü öğrenciler oluşturuyor. Amacı Pekin'in, Hong Kong devlet aygıtında istediği kişileri yerleştirip belirleyici konuma gelmesini engellemek. Buna ek olarak, Hong Kong küçük burjuvazisinin, Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı mesafeli durup şimdiki hayat seviyesini korumak da var. Bu hareket, 1980 yıllarında başlayıp devam eden protesto hareketlerinin bir devamı.

Hong Kong, 1997 yılına kadar 7 milyon kişinin daracık, bin km karelik bir alanda üst üstte yaşadığı, önemli bir İngiliz sömürgesiydi.

1949 yılında ABD, Mao'nun iktidara geldiği Çin'e tepki olarak ekonomik ambargo uyguladığında Hong Kong'daki, İngiltere'ye bağlı büyük kapitalist gruplar, Çin ile dünya pazarı arasındaki ticari ilişkileri kullanarak büyük kazançlar elde etti. Ancak 1970'li yıllarda, Çin'in yeniden dünya pazarına dönüşünün kabul edilmesi ile Hong Kong, bu tekeli kaybetti. Yeni ortam, Çin pazarının hem borçlanma hem de doğrudan yatırımlar yoluyla yüksek gelir getiren bir alan olmasını sağladı.

1980 yılında M. Thatcher hükumeti, eski İngiliz sömürgesi olan Hong Kong'u Çin'e, İngiliz sermayedarlarının çıkarlarını korumak şartıyla, devretmek için görüşmelere başladı. Devir, belirli şartlarla olacaktı: Pekin 50 yıl boyunca İngiltere yasalarına dokunmayacak, dolar geçerli para birimi olmaya devam edecek ve de sermaye için engelsiz dolaşım özgürlüğü sürecek.

İngiltere hiçbir zaman Hong Kong'da demokrasiyi uygulama zahmetine katlanmadı. İngiltere, en nihayet sömürgesi Hong Kong'un, yasal bir hükumet seçme hakkını kabul etti (LegCo) ama nüfusun sadece yarısına oy hakkı tanımak şartıyla. Diğer yandan, yasama ve yürütme organları eskiden olduğu gibi sömürgeci iktidar, yani Londra tarafından atanmaya devam edecekti.

1984'te Londra ile Pekin bir anlaşmaya vardı. Buna göre 1997 yılından itibaren Hong Kong, Çin'e devredilecekti. Bu sömürgenin eski borsa başkanı Ronald Li, durumu şu şekilde özetledi: "Hong Kong bir sömürgedir. Hoşgörü ile yaklaşılsa da, İngiltere'ye bağlı bir diktatörlük. Artık İngiltere sömürgesi yerine Çin sömürgesi olacak ve bu temellerde zenginliğe kavuşacak." İşte yerel para babaları ve onların da ötesinde hizmet ettikleri İngiliz sermayesinin yaklaşımı buydu.

Ama sorun şu: Hong Kong küçük burjuvazisi, Hong Kong'un bir "Çin sömürgesi" olmasını istemiyor. Bu açıdan hareket eden küçük burjuvazi, demokratik hak iddialarıyla yola çıkarak imtiyazlarını savunmaya başladı ve Çin Halk Cumhuriyet'i tarafından yutulmayı engellemeye çalıştı.

Bu akım, 1997'de Hong Kong'un Çin'e devredilmesinden sonra da devam etti. 2010'da Pekin, bu akıma kısıtlı haklar tanıyarak LegCo'da bazı iyileştirmeler yaptı. Örneğin; 70 milletvekilin 40'ı genel seçimle belirlenecek ve 30'u ise patron ve meslek birlikleri tarafından atanacak. Geriye kalan, Başbakanın seçilmesi. Pekin'in, 2010'da verdiği söze göre 2017'den itibaren Pekin'in onaylayacağı bir komitenin kabul edeceği adaylar genel seçime katılabilecek.

İşte bu son karara karşı çıkan akım, Ocak 2013'te "Merkez işgali" (Occupy Central) isimli yeni bir hareketi oluşturdu. Bu hareketi temel olarak, 2 üniversite hocası ve sivil itaatsızlığı savunan bir Protestan papazı kurdu.

Eylül'de bir öğrenci federasyonu grev çağrısı yaptı ve "Occupy Central" bu harekete katıldı. Hareket liderleri, eylemlerin zirveye çıktığı anlarda, katılım sayısının 200 bine ulaştığını duyurdu.

Sonraki günlerde iktidar tarafından gönderildiği belli olan "karşıt yürüyüş" güçleri polise destek olmaya çalıştı. Ama eylemciler dik durdu ve polise kafa tutup barikatlarını kurdu. Başbakanın istifası ve 2017 seçimlerine Pekin'in karışmaması isteklerinden geri adım atmadılar.

Hareket, sadece demokratik hak talebiyle sınırlı. Hong Kong, Asya ülkeleri arasında eşitsizliğin en yoğun olduğu ülke olmasına rağmen, hiçbir sosyal isteği ön plana çıkarmadı.

Halbuki Hong Kong tarihinde, İngiliz sömürgeciliğine karşı defalarca harekete geçip mücadele eden esas güç işçi sınıf ve yoksul kitlelerdi. Özellikle 1966-67 isyanında ve de 1925-27 devrimci hareketinde böyle olmuştu. Son dönemde ise Hong Kong'daki kitleler, Hong Kong'un özel ayrıcalıklarını korumak için değil, Çin'de yoksul kitlelerin yaptığı mücadeleleri desteklemek için harekete geçmişti. LO (17.10.2014)

150 yıl önce, Eylül 1864: Birinci Enternasyonal'in doğuşu

Uluslararası Emekçiler Birliği (Birinci Enternasyonal), 28 Eylül 1864’de Londra’da, İngiliz, Alman, İtalyan, İrlandalı ve Fransalı militan işçi, emekçiler tarafından kuruldu. Birliğin amacı; “işbirliği, ilerleme ve işçi sınıfının tamamen özgürlüğe kavuşması” olarak belirlendi. Uluslararası Emekçiler Birliği, kendini sadece işçilerin yaşam şartlarını savunan bir araç olarak sınırlamayıp, esas hedefinin toplumu değiştirmek olduğuna vurgu yapıyordu.

Karl Marks, Birinci Enternasyonali şu şekilde tarif ediyordu: “O ne bir tarikatın, ne de bir teorinin ürünü. O proleterlerin kendiliğinden oluşan hareketidir ve bu hareket de bu modern toplumun doğal eğilimlerinden ve de nefes alınamaz olmasından kaynaklanıyor.”

“Burjuvazi kendi mezar kazıcılarını yaratır” (Karl Marks)

Marks, 17 yıl önce Komünist Manifesto’da, işçi sınıfının kendi özgürlüğüne kavuşması için gerekli siyasi hedefleri belirtmişti. Bu manifesto, o zaman yine bir uluslararası örgüt, Komünistler Birliği için yazılmıştı ve işçi sınıfının kendi özörgütünü oluşturma gerekliliğine vurgu yaparak hedefinin; ücretli kölelik düzenini yok etmek, burjuvazinin hakimiyetine son vermek, siyasi iktidarı ele geçirmek ve üretim araçlarının toplumsallaşması olduğunu belirtiyordu. Ama maalesef 1848’de Avrupa’ya yayılan devrimci hareketin gücü kırılmıştı.

1860 yıllarında işçi hareketine yeni olanaklar doğmuştu. Sanayi devriminin gelişmesi ve bunun sonucu olan büyük kentlerin hızla oluşması işçi sınıfının büyüyüp yoğunlaşmasını getirdi. Ardından da mücadeleler ve grevler patlak vermeye başladı. Bir yandan da dayanışma dernekleri, sendikalar ve de siyasi parti çekirdekleri oluşuyordu. Bu örgütlerin çoğu Uluslararası Emekçiler Birliğine üye oldular.

Bu tarihten önce de işçi örgütleri bir araya gelme fırsatını bulmuşlardı. Örneğin; 1862’de Londra Uluslararası Fuar’ında buluştuklarında birlikte hareket etme kararı alıp ekonomik krizden dolayı mağdur olan emekçilerle dayanışmaya karar verdiler. Ertesi yıl ise yine Londra’da bir araya geldiler ve Çarlık Rusyası askerlerinin kanlı bir şekilde bastırdığı Polonya ayaklanması ile dayanışmada bulundular.

Birinci Enternasyonal'in 1864 kuruluş kurultayında Fransız temsilciler, emekçilerin birleşmesine vurgu yapmak için şunları ifade ettiler: “Kapitalistler durum ve şartların getirdiği zorunluluklar nedeniyle çok güçlü mali ve sanayi birlikler oluşturdu. Eğer bizler de buna karşı savunma önlemleri almazsak feci bir şekilde ezileceğiz. Bütün ülkelerin işçileri, bizler, birleşerek bu düzene karşı dünyanın bir tarafta açlıktan kıvranan ve öfkeli kitleler, diğer tarafta ise mali krallar ve para babalarından oluşan bir oligarşiye dönmemesi için bir engel oluşturmalıyız.”

Bu kurultayda bir araya gelen temsilciler, yeniden mücadeleye başlayan işçi sınıfının gerçek temsilcileriydi. Marks da davetliler arasındaydı ve bütün gücüyle, elinden gelen katkıda bulundu. Bu yeni birlik, Avrupa'daki büyük ülkelerin işçi sınıfı içerisinde sosyalist fikirlerin yayılması için iyi bir fırsattı. Marks bu hareketin öncüsü, tüzüğü kaleme alan, en önemli siyasi tavırları oluşturan ve Friedrich Engels’in de yardımıyla en faal militanıydı.

Gelecek mücadelelere hazırlık

Enternasyonale katılan militanlar arasında çok farklı fikirler vardı. Proudhon taraftarları ve kooperatif taraftarları -bunlar genellikle grevler ve hatta iş yasalarına karşıydılar-. Ek olarak daha çok kalifiye emekçileri savunan Çartist hareketten gelen İngiliz sendikacıları ve sonra da Blankistler (Fransa) vardı. Ama bütün militanlar gerçekten işçi sınıfının kurtuluşu için hareket etme isteğini taşıyordu.

Marks’a göre işçi sınıfı içerisindeki mücadelenin gelişip, büyümesi kaçınılmaz olarak işçi sınıfı örgütlerini güçlendirecekti. Bu işçi mücadelelerine katılan militanlar, işçi sınıfının kurtuluşu için, mutlaka siyasi bir programın gerekliliği bilincine varacaklardı.

İşte Enternasyonal içerisinde bu fikrin yeşermesi için mücadele etmeye değerdi. Böyle bir şey ileriye doğru büyük bir adımdı.

Kuruluş metinleri sadece genel bir rota belirliyordu: "İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri olacaktır." Uluslararası Emekçiler Birliği olanakları çerçevesinde, bütün ülkelerdeki işçi mücadelelerini destekliyordu. Üstelik farklı ülkelerdeki işçi mücadelelerinden gereken dersleri çıkarıp mümkün olduğu kadar çok işçi militanın siyasi birikimini artırmaya çalışıyordu. İşçi sınıfı, yeni toplumu yönetebilme seviyesine erişebilmek için insanlığı ilgilendiren bütün büyük sorunlar hakkında bir tavır belirlemeliydi. Örneğin; ABD'de köleliğin kaldırılması, bölünmüş Almanya'nın büyük bir Cumhuriyet çerçevesinde birleştirilmesi, İrlanda ve Polonyalıların özgürlüklerine kavuşmaları.

Sonraları F.Engels'in de yazdığı gibi Uluslararası Emekçiler Birliği, "işçi sınıfı militanlarının gerçek bir örgütü oldu ve kapitalistlere, toprak sahiplerine ve onların örgütlerine yani; devlete karşı verdikleri mücadelelerde birlikte hareket ettiler". Aşamalı bir şekilde Uluslararası Emekçiler Birliği, sosyalist programı benimsedi. Örneğin 1868 Brüksel kurultayında toprağın, madenlerin ve demiryollarının toplumsal mülkiyet kararı onaylandı.

Bireysel olarak üye olan militan sayısı oldukça azdı. Seksiyonlar genellikle grevler sonucu, özellikle de grevlerin Enternasyonal tarafından yardım kampanyaları sonucu desteklenmesinden sonra oluyordu. Sendika grupları ise genellikle topluca üye oluyorlardı ve sınırlar ötesinde bir güce katılma güvencesine kavuşuyorlardı. 1869 yılında Belçika'daki üye sayısı 57 bine ve İngiltere'de ise 95 bine çıkmıştı.

Sınav zamanı

Uluslararası Emekçiler Birliği, Avrupa burjuvazisi arasındaki rekabet yüzünden çıkan savaşlara karşı, özellikle de 1870'de Fransa ile Prusya arasında çıkan savaşa karşı tavır koyacaktı. Enternasyonalin Fransa seksiyonu, Üçüncü Napolyon'un Almanya'nın birleşmesini engellemek için yaptığı saldırıya anında karşı çıktı. Ama Fransa'nın yenilgisi İmparatorluğun çöküşüne yol açınca Prusya durumu fırsat bilerek Alsas ve Loren bölgelerini ilhak edince Enternasyonal buna da karşı çıkıp, bu olayı bir korsanlık olarak değerlendirdi. Almanya'daki "Enternasyonal üyeleri" olan August Bebel ve W. Liebknecht Meclis'teki oylamada savaş ödeneklerine karşı oy kullandıkları için hapse atıldı.

Enternasyonal iki farklı tarafın da milliyetçiliğine karşı dik durmayı başarmıştı. Enternasyonal artık bundan böyle hem enternasyonalizm hem de insanlık temellerinde, başka bir seçenek sunuyordu.

Fransa-Prusya savaşı 1871'de Paris Komünü'nün oluşmasına yol açtı. Komün kanlı bir şekilde bastırıldı ve birçok Uluslararası Emekçiler Birliği militanı, barikatlarda hayatını kaybetti. Ama Uluslararası Emekçiler Birliği, Komün'ün hemen ardından, bu ilk işçi devleti deneyiminden, gelecek için dersler çıkardı: "iktidardaki burjuva devlet aygıtları yıkılmalı ve onların yerine işçi sınıfı kendi siyasi iktidarını kurmalı."

Bütün Avrupa işçi sınıfı için bir yenilgi olan Komün'ün ezilmesi aynı zamanda da Uluslararası Emekçiler Birliği'ne büyük bir darbe vurdu. Örneğin; Fransa seksiyonu militanlarının birçoğu öldürüldü ve sağ kalanların da çoğu ya göç etmek zorunda kaldı ya da sürgün edildi. Üstelik bütün Avrupa'da baskıcı yasalar yürürlüğe girdi. Ek olarak da İngiliz seksiyonu Uluslararası Emekçiler Birliği'ni çok devrimci bulduğu için uzaklaştı. Uluslararası Emekçiler Birliği'nin çok kan kaybına uğradığı bu ortamda Rus anarşist Bakunin dolaplar çevirmek için uygun bir zemin buldu. Bakunin, "her şey mubahtır" yaklaşımı ile özellikle de işçi sınıfının siyasi örgütlülüğüne karşı çıkanları etrafında toplayıp, Uluslararası Emekçiler Birliği'nin yönetimini ele geçirmeye çalıştı. Bu şartlarda Enternasyonal dağıldı. Genel Yönetim merkezi ise New-York'a taşındı ve 1876'da ise Uluslararası Emekçiler Birliği kendini fes etti.

Temel bir deneyim

Her ne kadar Uluslararası Emekçiler Birliği'nin ömrü uzun olmasa da, varlığı işçi sınıfı hareketi için çok önemli bir adım oldu. Varlığını sürdürdüğü dönem içerisinde onbinlerce militan, proleterlerin vatanı olmadığına ikna oldu ve hep birlikte sermayeye karşı mücadele etmeleri ve bunun için siyasi örgütlerini oluşturmaları gerektiği fikrini benimsedi. Artık sosyalist program sadece kağıt üzerinde değildi. Kendi sınıf mücadelelerine fiilen katılan bir nesil, işçi militanların bilincine iyice yerleşmişti. LO (26.09.11)

Üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek!

Hak-İş Konfederasyonu'nun 39. kuruluş yıl dönümünde yapılan 3. Hak-İş Kısa Film Yarışması ödül töreni olaylı geçti.

Törene, Başbakan dahil AKP'den bir çok siyasetçi katıldı. Bu ilginin nedeni ne sinemaya önem vermelerinden, ne de işçi sorunlarına ilgi duymalarından.

Ortaokul çağında, okulda olması gerekirken marangozda çalışan bir çocuğun, ağır iş sonucu ölmesini anlatan "Fıtrat" isimli kısa filmiyle birincilik ödülü alan Suat Eroğlu, yaptığı konuşmada ödülü Soma'da katledilen maden işçilerine adadı.

Bülent Arınç'ın tahammül edemeyerek filmin gösteriminin bitmesini beklememesini eleştirerek, teşekkür konuşmasında "biz sizi 2 saattir bekliyoruz. Keşke siz de 12 dakika boyunca filmimizin tamamını izleseydiniz. Geceleri aç yatılmayan, gündüzleri sömürülmeyen bir dünyayı ancak işçi sınıfı kuracaktır. İşçi sınıfına teşekkür ediyorum" dedi.

Eroğlu'nun konuşmasının ardından Davutoğlu, yaklaşık 2 aydır ilk defa o gece ailesine birlikte yemek yeme sözü verdiğini, ancak buna rağmen 12 dakika boyunca filmi ayakta izlediğini söyledi. "Bu toplumun ortak vicdanı benim" diyen Davutoğlu, nezaket gösterip ayakta izlediğini ifade etti. Ödül töreni ardından sahneden inen yönetmen Eroğlu ve film ekibi, röportaj verirken saldırıya uğradı. Hiç kimsenin yaklaştırılmadığı sahnenin önünde duran bir kişi Eroğlu'nu darp etti. "Biz sizin gibi Taksim'deki o. çocuklarını iyi biliriz. Sen de onlardan birisin" diyerek yönetmene yumruk attı.

Bülent Arıç'ın yarıda kesilmesi isteğine rağmen Başbakanın, filmi, yönetmenle birlikte izlemesi, filmde anlatılan iş cinayetlerini, özellikle de çocuk işçi cinayetlerini önemsemesinden değil, partilerinin oy deposu olan işçi sınıfına "önem veriyormuş gibi" görünme isteklerinden.

Geçen yıl resmi rakamlara göre; 59 çocuk sözde iş kazalarında öldü. 2010 yılında ölen çocuk sayısı 12 idi. Yani çocuk ölümleri artıyor. Oysa Türkiye, Uluslararası Çalışma Örgütü'ne, 2014 yılında çocuk işçiliği bitirme kararını bildirmişti.

Başbakan, kendi çocuklarıyla yemek yemeyip film izlemekle övündü. Ama çocukların iş yerlerinde ölmelerinden bahsetmedi. Çocuklarını okula değil işe, sonra da toprağa gönderen anne-babaların acılarından da hiç söz etmedi.

Hükumet yöneticileri, bir yandan sendikalaşmanın önünü keserken, diğer yanda kendilerini desteklemekten başka iş yapmayan Hak-İş, Memur-Sen gibi sendikaların toplantılarını aksatmıyorlar. Bu bürokratlara verdikleri desteğin kat kat fazlasını, törende görüldüğü gibi geri alıyorlar. İşçi sınıfı bu bürokratlara rağmen mücadele ettiğinde, onların önünde patrondan önce engel olarak, daha fazlasını da yapmaları için uğraşıyorlar.

Bu karşılıklı çıkar ilişkisine çomak soktuğu için ödül verdiklerini bir taraf aşağılamaktan, diğer taraf şiddet uygulamaktan çekinmiyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.